

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXVIII

Paříž
prosinec 1997

Číslo 6

Luděk Pachman

OPIUM LIDSTVA

V květnu 1945, hned po svých 21. narozeninách jsem přijel do Prahy, abych pracoval v kulturním oddělení ÚRO (*Ústřední rady odborů*). Řečnil jsem na četných schůzích, přednášel o dialektickém a historickém materialismu, o charakteru imperialismu, o politice KSČ a odborového hnutí. Mým úkolem bylo vychovat dělnickou třídu v duchu velkých idejí marxismu-leninismu, jejichž posláním je přeměnit svět v ráj. Náboženství, podle K. Marxe "opium lidstva", odvádí mysl lidí od tíživých společenských problémů a vede je k tomu, aby neusilovali o zlepšení sociálních podmínek a nemysleli na třídní boj. Takhle jsme se to učili a tak jsme to učili druhé.

Ve skutečnosti existuje náboženství, které opiem lidstva opravdu je. Spolu s mnohými jsem si neuvědomil, že jsme právě tomuto náboženství bez odporu a dokonce s nadšením podlehli. Říkali jsme mu "vědecký světový názor", ale s vědou to nemělo nic společného, nejvýš s pseudovědeckými, málo logickými konstrukcemi. Základní principy tohoto "vědeckého názoru" vyžadují víru o nic menší a ještě méně se ptající než je třeba učení o Nejsvětější Trojici. Na rozdíl od ní si však naše nové náboženství vytýčilo cíl velice ctižádostivý : přetvořit v krátké době svět ve smyslu svých představ, tj. donutit společnost k budoucímu štěstí revolučním násilím. Milióny lidí tak byly vyhubeny, poněvadž "nepochopili" a "stavěli se proti zákonitostem společenského vývoje". I dnes se mnoho lidí nadchne pro tuto zvláštní víru, fakta je neznikají, neboť podle nich, jde přece o "vyšší spravedlnost a vyšší svobodu"- přes šibenice a trestné tábory, přes děsivý útlak v duchovní sféře, přes zmonopolizované a povinné myšlení. Nejpřitažlivější na marxismu je samozřejmě jeho kritika sociálních poměrů a jedním z nejpůsobivějších Marxových děl v tomto smyslu je jeho "*Postavení dělnické třídy v Anglii*". Většinou se ale neví, že toto dílo už ve své době neodpovídalo skutečnosti : namísto postavení anglických dělníků se zde totiž líčí situace irských přistěhovalců. Z hlediska vědeckého výzkumu je to vlastně podvod, neboť zaujatý čtenář začne považovat fakta za průkazná, postačující k odsouzení celého systému. Recept k odstranění sociálních křivd udívuje svou jednoduchostí a samozřejmostí. Stačí přece vzít úzké společenské vrstvě z rukou prostředky dávající jí nadvládu nad ostatní společností, tím se zruší vykořisťování, nová společnost rozdělí hodnoty spravedlivě, hmotné starosti zmizí, práce se stane potřebou člověka. V

brožuje "O dialektickém a historickém materialismu", která vyšla pod jménem J.V. Stalina. byla všeobsáhlá moudrost marxistické filozofie (která je schopna vysvětlit všechny jevy) obsažena na dvaceti pěti stránkách. Kupodivu nám tehdy nepřipadalo legrační, že se na těchto několika málo stránkách "objasnily" všechny základní zákonitosti přírody, vesmíru i společenských vztahů. Vůbec nám nedošlo, že zákonitosti společenského vývoje jsou příliš komplikované a často téměř iracionální, než aby se daly redukovat na rozvoj výrobních sil a změnu výrobních vztahů. S odvoláním na moudrost oněch stránek byla svého času odmítnuta Einsteinova teorie relativity, a byla vzata na milost až poté, kdy se zápas o vesmír stal politickým úkolem, kdy bylo třeba, aby v kosmických dimenzích souhlasily výpočty s praxí raketové expanze. Zrovna tak nebylo možno dále odmítat kybernetiku a parapsychologii. Jen vojenské zájmy oslabilly váhu oněch pětadvacetistránkových dogmat - ne výzkumy a výsledky "čisté vědy". V přírodních vědách byla prostě tato dogmata přivedena doslova ad absurdum, ve společenských, stejně jako v politické praxi působí však stále. Materialismus jako teorie je daleko jednodušší než kterýkoliv jiný filozofický směr, je velice snadné chtít "věřit jen svým očím". Když jsem se později začal zajímat o filozofii a o teoretickou fyziku, vyskytlo se v některých základních "pravdách" dialektického materialismu plno rozporů. Podle Engelse je energie forma pohybu hmoty, jež je "věčná a nezničitelná"; jaderná fyzika ale dokázala opak. Nebo "věčnost" : co je to vlastně čas? Může být existence bez času? Fyzikové už běžně pracují s časem jako s veličinou relativní, závislou na rychlosti či gravitačním poli. A může vůbec být hmotný vesmír věčný? Jestliže nám známý vesmír expanduje, pak nutně musel začít expandovat. Existence kosmu je tedy omezena začátkem, a poučky termodynamiky vedou k závěru o jeho konci. Velice rychle jsem si přestal myslet, že život může vzniknout jen nějakými náhodnými reakcemi atomů a molekul, neboť je to zjev tak nesmírně složitý a podivuhodný, že jeho vznik je nepředstavitelný bez plánu a úmyslu jej vytvořit a uchovat.

Z knihy BOHA NELZE VYHNAT. V r. 1975 vydala Křesťanská akademie v Římě.

Konverze šachového mistra a novináře, politicky a stranicky angažovaného Ludka Pachmana nám připomíná událost plně lidskou, je to ale zároveň i příběh osobního setkání s Bohem. Je událostí člověka, jehož duše řekla svobodně ano k jeho hlasu. Konverze však potřebuje většího hodné času, aby se v novém světě zabydlel. Např. o své konverzi napsal Paul Claudel: "Byl to stav člověka, který se naráz vyrval ze své vlastní kůže a přesadil se do cizího těla uprostřed neznámého světa". P. Ž.

Zajímavosti z domova i ze světa

■ Ministr vnitra ČR Jan Ruml odstoupil a na jeho místo byl jmenován Jindřich Vodička, býv. ministr práce a sociálních věcí.

■ Jako každoročně, i letos (6. září) se konala na Sv. Hostýně "muklovská mše" za velké účasti politických vězňů komunistického režimu. Byl přítomen i Vilém Holář, býv. ministr obrany ČR.

■ 22. října tr. darovala rodina Mensdorff-Pouilly brněnskému biskupství dům s přílehlou zahradou v Boskovicích v ceně 3,4 milionů Kč, který - po úpravách - bude sloužit zdravotně postiženým dětem a mládeži. "Vyrůstali jsme se třemi nemocnými sourozenci, takže víme, co postižení potřebují", řekl při podpisu smlouvy Hugo Mensdorff-Pouilly, bývalý vicekonsul ČR v Paříži.

■ V den výročí vzniku první republiky byly i letos vyznamenány osobnosti, které se zapsaly do dějin českého národa, ať na poli vědeckém, kulturním či politickém. Mezi vyznamenanými mj. byli: *Olga Havlová*, zakladatelka Výboru dobré vůle; *Ivan Diviš*, básník a esejista; *JUDr. PhDr. Dobroslav Libal*, zakladatel české metodiky posuzování památek; *ThDr. Oto Mádr*, kněz a teolog; *Luboš Hruška*, plk.v.v. býv. mukl. Vybudoval ve své zahradě v Plzni Památník obětem komunismu s kaplí. Po vysvěcení předal celý komplex plzeňskému biskupství; *Dr. Josef Fišera*, předseda Sdružení čl. dobrovolníků ve Francii; *Ivan Blatný*, básník a překladatel.

■ Prezident Václav Havel byl koncem října znovu hospitalizován ve středošovicé nemocnici se zápallem plic.

■ V ČR se jezdí jinak, než v Evropě, přestože nová pravidla silničního provozu omezila rychlost v obcích rovněž na 50 km/hod. Ale ani poslanec Petr Čermák si nedovede představit, že by projel Prahou padesátkou, *"protože si dovede představit jména, jaká by dostal od řidičů, kterým by překážel"*. Navíc, chodci před automobily ani na přechodech přednost nemají, a tak není divu, že dochází k nehodám jako např. v Petřvaldu, kde rychle jedoucí Avie srazila mladou dívku, a než se podařilo odtáhnout oběť ze silnice, přejely ji ještě další dvě auta.

■ Začátkem listopadu tr. byl uveden do provozu 62kilometrový úsek dálnice z Plzně do Sv. Kateřiny u Rozvadova. 21kilometrový obchvat Plzně bude však dokončen nejdříve v r. 2002, protože občané se přou s odborníky, kudy má vést. V následujících pěti letech má být dokončen také 50kilometrový úsek německé dálnice A6 z Weidhausu do Ambergu, takže z Paříže do Prahy se bude jezdit po dálnici.

■ 8. listopadu tr. se na Staroměstské náměstí sjely desetitisíce nespokojených odborářů z celé republiky, aby svou nespokojenost se současnou vládou vyjádřili, zejména s premiérem Klausem, *"hrobařem demokracie v ČR"*

■ ČR se v Bruselu formálně zavázala vzít na sebe všechny závazky plynoucí z plného členství v NATO a přispívat 0,9% do jejího rozpočtu, a o stejné věci jednal v New Yorku V. Klaus se zástupci Senátu USA i s představiteli vlády. NATO je však silně znepokojeno tím, že na strategických pozicích armády a ministerstva obrany ČR dosud působí důstojníci spjatí s komunistickým režimem. Problém je v tom, že náměstkyně pro personalistiku, H. Demlová, nebyla schopna za téměř pět let novelizovat ani jeden zákon, dokonce ani ten nejdůležitější - kariérní řád, kterým by se výběr důstojníků do NATO řídil.

■ Pavel Tigrid oslavil v listopadu své osmdesáté narozeniny, deset let "tomu tedy nazad", kdy jsme s ním, za hojně účasti gratulantů v CENTRE SEVRES, oslavovali jeho sedmdesátiny.

■ Z programu CENTRE TCHEQUE, 18, rue Bonaparte, 75006 Paris. 16. /12.97 ve 20 hod.: Film *"Tajga, země šamanů"*; 17. 18. a 19. /12. 97 od 12-18 hod.: Malba na skle pro vánoční ozdoby (s prodejem); 19. /12. 97 : Textilní výstava "Žararaka".

Zaznamenali jsme *pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek.*

● ... Katolická církev v ČR připravuje první plenární sněm, jenž má vykreslit situaci a tvář české katolické církve v 21. století. Škála služeb, které společnosti nabídne, bude záviset na kvalitě a otevřenosti diskuse, na tom, zda dojdou slyšení nejen tlumočníci oficiálních církevních dokumentů, ale i představitelé tzv. podzemní církve,

laici a přizvaní příslušníci nekatolických církví. Sněmu katolíků však dosud chybí manažer, garant svobodné diskuse. Není jím ani sekretář komise sněmu M. Raban, ani její předseda, olomoucký arcibiskup J. Graubner. Ten dal svoji představu o dialogu najevo už před čtyřmi roky, když se zasloužil o zastavení vydávání ekumenicky otevřeného katolického měsíčníku VELEHRAD s odůvodněním, že časopis "nepsal to, co církev potřebuje", a vzápětí udělil církevní schválení sektářskou mentalitou poznamenanému týdeníku SVĚTLO, který vychází dodnes. S dialogem ovšem sněm stojí a padá.

B. Fliedr.

● Historie nezačíná prehistorií, začíná tehdy, když abeceda evokuje (od 16 stol. př. Kr.) naše vědomí, že něco existuje. Dnes žijeme v post-historické době, neboť žádné události nevnímáme jako události, všechno má charakter simulace na televizních obrazovkách. Podle filosofa Viléma Flussera (1920 - 1991) vládnu světu odborníci na počítače, nikoliv politici. Ve válce v Perském zálivu byla všechna rozhodnutí naprogramována dopředu. Vše se pohybovalo ve *virtuálním* prostoru, bitvu vedly umělé bytosti proti historickému vědomí, které představovali šitští fanatikové. Přívlastek virtuální se dá chápat jako *zdánlivý*. Termín *virtuální realita* se tedy vztahuje na *zdánlivou, umělou realitu*. V širším významu se virtuální realitou rozumí realita na obrazovkách a displejích televizí a počítačů; ale virtuální je i obraz světa, který vytváří rozhlas reproduktorem, film na plátně *) či drogy přímo ve vědomí. Pro virtuální realitu vytvořenou počítači existuje ještě jeden termín - *cyberspace*. Cyberspaceové systémy vyšly z laboratoří v nedávných letech : uživatel pohybu rukou dovtváří obrazy v helmě, které vnímá jako trojrozměrné.

Dnešní situace umožňuje takřka všem, že spolu mohou komunikovat, aniž by byly vyřešeny otázky dorozumění, přičemž nová média nemají jen aspekt instrumentální ale i strukturální, vytvářející nová pravidla vnímání a chování. Informační síť poskytuje i takové informace, že zůstat čistě soukromou osobou přestává být dnes možné. Hlavním motorem, který pohání technologický pokrok, už není militarismus, nýbrž obchod. Byl to ovšem vojenský průmysl, pro koho byla digitální média vynalezena a kde došla prvního užití. I při své dosud relativní nedokonalosti předvedla tato technika ve válce v Iráku co zmůže. Satelity zmapovaly terén, počítače vytvořily virtuální Irák, nad kterým tréninkově prolétávali američtí piloti, a teprve pak jej skutečně bombardovali. Údajně ovšem mohou piloti letět až za 24 hodin poté, co si sundají virtuální helmu : největším problémem je totiž *vrátit zkušební piloty zpět do reality*. Adaplace na skutečný svět může být po zážitku pobytu ve virtuálním světě složitější než adaptace na virtuální svět.

Když toto jsou začátky, nelze se seriózně domýšlet, co bude - ne hned na konci - ale co bude následovat už velmi záhy po těchto začátcích. (*Kráčeno*) Josef Chuchma

*) Pozn. **OBĚŽNÍKU** : Např. sovětské filmy s budovatelskou tematikou, tzv. *lakování na růžovo*.

● ... Současná biologie ví o živých organismech neuvěřitelně mnoho, přesto zůstává otázka *jak vznikl?* otevřená, nemluví o otázce *proč vznikl?*, kterou vědci odkazují filozofům a teologům. Místo hádánek, zda je život náhoda nebo nutnost, považují přírodovědci za zajímavější zamyslet se nad tím, proč je život tak různorodý, proč je naše planeta obydlená tak fantastickým souborem nejrozmanitějších bytostí? Mnozí biologové nepovažují boj o přežití za dostatečný motiv k rozvinutí bohatství forem. Prof. Portman ze Švýcarska poukázal na vnější projevy organismů, které upoutávají naše estetické vnímání (krása květů orchidejí, paví ocas nebo jemná barevná kresba některých mořských plžů) a zavádí pojem "biologická estetika". Podle

něj tvoří organismy tolik rozmanitých forem, "aby se líbily", což je i případ těch mořských plžů, kteří hýří barvami, ačkoli žijí na mořském dně v naprosté temnotě.

A. Markoš.

● ... Teprve v dospělosti jsem si uvědomil, že všechno co nás obklopuje, i my sami, podléháme společnému jmenovateli - Řádu. A že řád nemůže vzniknout náhodou. Vyjádřeno matematicky, náhoda nemá paměť, náhoda tedy nemůže vyvinout řád. A že řád náhodou bez paměti je nesmysl. Kdyby náhoda měla a znala řád, dala by se vysledovat a nemohli bychom mít loterie ani ruletu. Žádný počet pravděpodobnosti nikdy neumožní, abychom vyhráli první cenu v loterii nebo na ruletě. Natož "náhodou" a "vývojem" nechat vzniknout celé unikátně skloubené řády existence.

Odtud jsem se dostal k systémům náboženským. Při hlubším pohledu nemůžeme nezjistit, že všechny byly a jsou nějakým odrazem "signálů hlavní vysílačky". Chápu totiž "systém" lidského poznávání a vnímání (mysl a duši) jako jakousi "parabolic-kou anténu", kterou natáčením (vlastní inteligencí a instinkty) hledám nejsilnější signál. Někdo je schopen vyladit otočnými antény přímo k Bohu, někdo je neschopný, pohodlný či domýšlivý a anténou neotáčí, nehledá; stačí mu "minimální existence". Jsem přesvědčen, že při tom nezáleží na stupni I.Q., ale na nadání, které se na křesťanském stupni vnímání označuje jako "milost Boží". Ti, kteří se dokázali zastavit na nejsilnějším signálu) v *pokorném* (!) naslouchání, poznali. Někdy došlo k určitým vizím a osvícení, někdy dokonce k přímým "setkáním" s Bohem. (Mojžíš, proroci, svatí). To byl počátek mých exkurzí do víry.

B. Kobliha, Londýn.

● ... "Instinkt je desetkrát víc než vědění." *Emil Nolde.*

● ... Nic mě nepřesvědčuje o existenci mimolidského X (Stvořitele? Boha?) než "almužna" rozkoše za pohlavní akt. Ta přece musela být od počátku všeho živého, měla-li splnit úkol udržení a rozmnožení živého, k té nemohlo dojít nějakým "vývojem". Kdyby hned od počátku tento impuls nebyl, znamenalo by to nepokračování života.

Deník Jana Zábrany, 1976.

● ... Definice života není teologická otázka. Život tu je, to je skutečnost, my se nanejvýš můžeme ptát, jak jsme se tu octli, jak to, že tu je něco a nikoliv nic. To je základní filozofická a teologická otázka, ostatní se týká spíš přírodních věd. (...) Bible není kniha, která by nám zprostředkovávala vědecké poznatky. Co víme, víme na základě vědeckého bádání společně s ostatními lidmi. Fundamentalistické čtení Pisma bere zprávy o stvoření doslovně, ale tyto zprávy jsou odrazem kosmologického názoru lidí před třemi tisíci lety. Bibli jde však především a "pouze" o jedinou důležitou výpověď: odkud se vzal člověk. A biblická odpověď zní: stvořil ho Bůh. (...) V evoluci není místo pro Boha, evoluce je dílem Božím. Bůh proto není umístěn někde uprostřed toho, co udělal, ale je nad tím. Proč by stvoření nemohlo vypadat třeba tak, že "Bůh šestého dne stvořil evoluci, aby pokračovala v jeho díle ve stvořeném světě?"

Petr Kolář SJ.

● ... Evoluce pracuje jinak než inženýr navrhující nový typ stroje, musí používat, tak řečeno, původních součástek a jen tu a tam si dovolí nějakou inovaci. A tak orgány, které na předchozích stupních vývoje měly své opodstatnění, zůstávají, i když jen v zakrnělé nebo funkčně pozměněné formě (např. slepé střevo, kostrční obratle atp). I lidský mozek, sídlo racionality a intelektu, je "zatížen" starobylými stupni svého vývoje. Podle Macleana lze v něm rozlišit tři vývojové stupně: *R - komplex* (reptile = plaz) vzniklý u plžů a ptáků před stamilióny let. Zde jsou lokalizovány instinkty a

afekty (agrese, lov, teritorium, dominance, páření); *Rhinencefalon* u nižších savců, vzniklý před 150 milióny lety (chuťové a čichové vjemy, učení, paměť, sexuální chování, mateřská péče); *Neokortex* vzniklý u primátů a kytovců před desítkami miliónů let, je neobyčejně vyvinut u člověka (vznik řeči, vynalézání, abstraktní myšlení). Obě primitivnější části mozku mohou jednat dost nezávisle, neokortex se pak snaží jejich akce racionalizovat. "V každém z nás dřímá něco z dinosaura; čas od času se *dinosaurus* probudí" (A. Koestler). "Naše jednání je určováno daleko více jistými biologickými impulsy, které sdílíme s nižšími zvířaty" (H. J. Eysenck). (...) Intelkt vytvořil atomové zbraně, ale plazí mozek držel a i v budoucnosti bude držet prst na jejich spoušti...

Dušan Soudek, Kanada.

●... V těch dávných dobách, kdy žádná věda nebyla, lidi ani nenapadlo, že by se někdy mohli dozvědět, jak svět skutečně vznikl. Nevěděli nic o velkém třesku, o atomech ani o galaxiích. A asi by je to ani nezajímalo, chtěli a potřebovali vědět, čím je svět *pro ně*, co mají a nemají dělat a jak na světě žít. Vyprávění o stvoření světa v prvních kapitolách Geneze, má právě tento účel. Jako každé vyprávění říká daleko víc, než co je jeho "stručný obsah": okolní národy uctívaly přírodní síly, Slunce, Měsíc, hvězdy a viděly v nich božské bytosti. Bible naopak říká, že to všechno je "dílo Božích rukou", jako stromy, zvířata i člověk. Slunce, Měsíc a hvězdy jsou prostě větší a menší "svítilny", aby určovaly den a noc, ale žádná zvláštní úcta jim nepatří. Některé starověké národy si představovaly, že svět je špatný a že jen duch, myšlenka, může být dobrá. Ještě dnes si mnoho lidí představuje, že správně žít znamená co nejvíc se od světa oprostít. Bible naopak říká, že svět tak, jak ho Bůh stvořil a chce, je dobrý a zlo do něho přichází přičiněním člověka. Svět má svůj řád, všechno má své místo. I člověk patří do světa. Ničemu, co je ve světě se nemá klanět; má se o to starat, jak Hospodin ustanovil. Těch "sedm dní" stvoření světa neříká, jak dlouho svět vznikal, ale jak v něm má člověk řádně žít: šest dní se člověk stará a namáhá, aby se uživil. Sedmý den by si měl oddechnout a rozhlédnout se kolem sebe. Všimnout si starostí druhých, rozmýšlet, kam vlastně míří on sám, jeho společnost či národ a celý svět. Být vděčný za to, že může žít ve světě, který vyšel z ruky Boží dobrý a krásný.

Jan Sokol, Čtení z bible.

Četli jsme knihu

Karel Pecka (+ 13. 3. 97) MOTÁKY NEZVĚSTNÉMU

V r. 1980 vydalo nakl. Sixty-Eight Publishers, Corp. v Kanadě.

Milý adresáto a můj příteli, ač netuším, kde pobýváš, ani kdo jsi, přimlouvám se, abys všechny lidi poučil, co je to hlad. Nejen ty, kteří ho zakusili nebo zakoušejí, ti to tak dalece nepotřebují, ale hlavně ty druhé, nevědomé. Myslím si totiž, že člověk, který neví co je hlad, ani nemůže být plně člověkem. Nemá a snad nemůže mít lidský rozměr, poněvadž jak nadbytek, tak i nedostatek jsou jen dva póly téhož. A taky by bylo třeba osvěžit povědomí o hodnotách, jako je teplo, spánek, voda. A vzduch, dech. Neboť jistím, že došlo k naprostému pomýlení, kdy věci nejcennější jsou chápány jakožto samozřejmé a lidem je podstrkován místo nich šmejdi. Zpyšněl, odmrštil pokoru bílý muž a s radostí se ve své kolečkové civilizaci veze k propasti.

Každý vězeň dostává za práci v jáchymovských lágrech, na niž je zařazen, mzdu podle platného katalogu stejně jako civilní zaměstnanci. Dostává ji ovšem teoreticky, z ní odečítá velitelství částku za stravu, ubytování, ošacení a také za ostrahu, takže vězeň si vlastně své hlídače platí sám.

Nyní vím víc o rozkazech shora, vždy se zaštitujících výstrahou o nedozírných následcích. Ty nedozírné následky jsou v podstatě opisem hrozby smrti. Nehledě k tomu, že nás ta jedna smrt v životě tak jako tak nemine, uvažme následky dozírné, které kapitulantský rozkaz přece musí předpokládat : koncentrační tábory a činnost popravčích čet. Ano, mnoho obětí zahyne, zní z podtextu takového rozkazu, ale národ přežije. Jaká to idea! Jakou naději na přežití má národ, uvržený do otroctví? V očích dobyvatele je vždy cizím a nepřátelským celkem, který je třeba asimilovat nebo zlikvidovat. A tak kapitulantství vždycky sází na jednu kartu, že totiž nájezdník nebude mít dost času a nedoveđe do konce kastraci a poslední genocidu. Buď to vyjde, nebo ne. v prvním případě vypukne veliký jásot : Žijeme! Sice se zlomenou páteří a zmrzačenou duší, ale žijeme! Jaké štěstí a jak jsme to byli moudří!

"Motáky nezvěstnému" je kronikový záznam zážitků z autorova života. Při pokusu o útek za hranice padne mladý student do rukou StB, organizátorem jeho cesty byl lízl. Začíná mu křížová cesta statisiců, výslechy a mučení, transport do Jáchymova a jeden krušnohorský lágr po druhém i tábor ELKO, gigantický mlýn na rudu, lágrová márnice černé smrti, vdechované s mikroskopickým prachem dobývaného uranu. Stalínova smrt a první účinky té zprávy v gulagu : misky plnicí se žrádlem a hanebnost smýšlení, jež vám chce sdělit návrat lidskosti přetékáním ošusů Fraška propůjčované "samosprávy" : absolutní LEŽ nemůže jinak než dál, ač jinak lhat, liberalizace je vlastně výzvou k spolupráci na lži...Proti bezpráví reagoval Pecka silou po výtce mravní, nemá vůbec čím jiným se bránit, jen svému svědomí vděčil za svou lidskou sebezachovu. Muki, jemuž nabídnou místo předáka, jež váží všechna pro i proti a nakonec výhodu odmítne : to je symbolický pravý hrdina naší doby. Namluvit si, že to činí v zájmu svých spoluvězňů, znamená nastoupit prvním krůčkem kompromisu s mocí cestu, na jejímž konci je definitivní zhanobení. Za všechno na světě se platí, ale existují hodnoty, jež nesmějí být plátdlem, čest samotné lidskosti je z nich první. Přijme-li nejmenší podíl na moci, jež ho znásilnila, tím ji uznal, stal se její částí. Vůči Moci, jež mu nabízí smítko podílu na své podstatě za omlu moji svobodu, je jediným možným stanoviskem volit absolutní bezmocnost, zůstat ničím a setrvat na svém NE, jediné zbraň bezbraného. Nemyslete si, že je neúčinná. Přijde chvíle, kdy moc bude ochotna k debatě a diskusi, bude žádat o dobrou vůli jež by "pochopila" její důvody, neboť je v podstatě mocí handrkovat se o právo na násilí, ukáže se i svolnou spokojit se prázdnou formou fráze, neboť lež nemá jinou naději než zachránit se rekusem mravního zmatku, jež vytvoří. Více než kdy předtím bude pak nutno vůči ní zachovat stanovisko mravní nesmiřitelnosti, pollačit v sobě iluze o napravitelnosti nenapravitelného. Novim a nebudu zkoumat, je-li tato jistota K Pecky inspirována křesťansko-nábožensky, rozhodně se na konci analýzy podobá kategorickému požadavku existence věčného spravedlivého Řádu ve vesmíru, jež Kantovi poskytuje jediný filozoficky možný důkaz jouscnosti Boží.

Václav Černý v r. 1978

At' je smutno - jen když je trochu veselo

* Po zkušenostech z diskuse o ochraně památek jsem dospěl k závěru, že poslanci by měli přednostně přijmout zákon na ochranu před idioty.

Spisovatel Z. Mahler o návrhu zákona na ochranu kulturního bohatství.

* Publicista Jiří Ješ pláče nad bývalými vězni za socialistického státu, kteří se snaží vydrít z národa, když jim to současný kapitalistický stát umožňuje, co nejvíce peněz k tzv. odškodnění. V článku uznal, že s třetl částkou, kterou již obdrželi, činí konečná měsíční částka 3.140 Kč a dodává, že je to o 100 Kč více než životní minimum stanovené od 1.7.1997. Čimž se domnívá, že je to málo. Vyskytuje se otázka : Oni už nedělají nebo nedělali? Plat ani důchod nemají? Proč vlastně byli věznění? Byli také odškodňováni vězni z 1. republiky? Odškodnění budou za toto zvýhodnění současnou kapitalistickou vládou volit, chválit a podporovat. A všechno dobro vlády zaplatíme my, poplatníci.

J. Černý, Praha NAŠE PRAVDA, týdeník komunistů, 6. 8. 1997

"Přijměte mou upřímnou soustrast", t'al do živého. ~ "Jakýpak fraky", rozepjala mu límeček. ~ "I já jsem, vojáci, býval mlád", zalhal staršina. ~ "A pročpak vy vlastně taky nehasíte?" přiložil polínko. ~ "Mám nápad!" užasl.

Alena Vostrá, Lingvistická cvičení
"Nebohý žák, který nepředčí svého mistra", pravil božský Donatello, když poučoval své následovníky a obdivovatele. Po ukončení lingvistického cvičení Aleny Vostré se OBĚŽNÍK pokouší o toléz a je na vás, abyste posoudili, zda je nebo není žákem nebohým:

"Amen", zahájil své kázání. ~ "Už měřím metr osmdesát a stále rostu", vytahoval se. ~ "Tak mi vypadl poslední žub", zazubil se. ~ "Došla nám svččená voda", kápnul božskou. ~ "Kde mám auto?" ujelo mu. ~ "Tuš nemáme", odtušil.
Lingvistická cvičení OBĚŽNÍKU.

Z mudroslovi jistého národa
středoevropského:

Tam se síla napře,
kam svět se hne.

..... Ze života Misie

Millí farníci České katolické misie, ještě než se blíže seznámíme osobně, rád bych vás alespoň stručně pozdravil. Podle svých možností jsem vám k dispozici. Moje adresa je: Otec Stanislav Drobny ~ 170, bd Montparnasse ~ 75014 Paris
Tel.: 01 43 20 58 26. Těším se na setkání s vámi!

Otec St. Drobny je z brněnské diecéze, studoval v semináři v Litoměřicích (1986-1989), v Olomouci a od roku 1992 ve Frankfurtu/M. V r. 1993 přijal kněžské svěcení, nyní dokončuje studium půročním pobytem v Paříži (do konce června 1998). Po absolvování kurzů francouzštiny bude navštěvovat přednášky na INSTITUT CATHOLIQUE a v CENTRE SEVRES. Specializuje se na dogmatiku.

*

POKOJNÉ VÁNOCE A POŽEHNANÝ NOVÝ ROK VŠEM PŘEJE REDAKCE OBĚŽNÍKU

Jak jsme oznámili v minulém čísle, během příštího, již 29. ročníku, ukončí svoji spolupráci a činnost malá skupina dobrovolníků vydávající OBĚŽNÍK. Pokud vám záleží na tom, aby OBĚŽNÍK nezakl, vyzýváme všechny, kdo chtějí a mohou, aby vytvořili nový redakční kolektiv a pokračovali v jeho vydávání. Zájemci o tuto dobrovolnou a samozřejmě neplacenou práci, obdrží informace na tel. č. 01 46 70 44 19.

Na Českou katolickou misii a na Oběžník přispěti:

Fischmeister Garimond

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLATÍ!

Náš program :

V SOBOTU 20. PROSINCE 1997 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)
BUDE PRO NÁS SLOUŽIT OTEC STANISLAV DROBNÝ V KAPLI DOMU
CENTRE SEVRES - 35, rue de Sevres, 5. patro, Paris 6°, M° Sevres - Babylone
ČESKOU MŠI SV.

Po mši beseda s Otcem Drobny, po níž může být v kinosále promítán film o Národním a Stavovském divadle.

OBĚŽNÍK — bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ — 35bis, rue de Sevres, 75006 PARIS tel. 44 39 75 00

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 20 138 63 M Paris